

CHƯƠNG MƯỜI

KẸ THÙ HAY NGƯỜI YÊU?

Sáng hôm ấy trời trong nhưng lạnh lắm. Những ngày đầu của tháng giêng tuyết đổ toại bời. Tuyết phủ trắng trên mặt đường và đóng thành băng trong ngần ở những chỗ có dấu chân qua lại, làm mặt đường trơn trượt khó đi.

MaiAnh từ trong nhà may nổi tiếng bước ra, tay ôm lệ khệ những gói, những hộp... Người đầy tớ của Vương phi chờ nàng ngoài ngõ, thấy nàng nó vội chạy tới đón lấy các thứ trên tay.

MaiAnh mỉm cười nói với người đầy tớ:

- Bữa nay trời lạnh quá!
- Cô nương mau vào xe cho ấm.

MaiAnh gạt đầu đi đến chỗ đậu xe. Nàng vừa mở cửa toan bước vào, chợt có một thanh niên từ xa chạy tới, nói:

- Chào cô nương! Cô nương còn nhớ em không?

MaiAnh nhìn kỹ chàng trai, cười hỏi:

- Có phải cậu em là hướng dẫn viên ở bên xe đò? Em tên Chư, phải không?

Chàng trai hơn hờ nói:

- Cô nương nhớ giỏi quá!

MaiAnh vui vẻ hỏi:

- Em đang làm gì ở đây?

- Em vẫn làm nghề như trước. Nay nhân lúc rỗi đi vòng vòng, chợt thấy một cỗ xe đẹp em đưa mắt nhìn, không ngờ người trong xe là cô nương! Cô nương ăn mặc sang trọng quá, suýt chút nữa em nhìn không ra!

MaiAnh mỉm cười không nói gì. Chàng thanh niên vụt thấp giọng:

- Này cô! Cô nhìn bên kia đường xem...

MaiAnh hướng mắt nhìn qua đường. Nàng không thấy gì ngoài xe cộ và người đi trên phố. Nàng cười nhỏ, hỏi:

- Có gì lạ đâu mà cậu em lưu ý?

- Cô nương không để ý đến cỗ xe màu đen sao?

- Rồi thì sao?

- Em thấy có mấy tên đàn ông không có vẻ lương thiện. Hình như họ đang theo dõi cô nương.

MaiAnh nhíu mày hỏi gặng:

- Em chắc là họ theo dõi ta?

Chàng trai gật đầu, nói:

- Lúc nãy khi cô ghé vô tiệm bán hàng ren ở dãy phố bên kia, em thấy quen và sực nhớ là cô nương, nên em định tới chào cô. Nhưng cô nương ra khỏi tiệm rồi lên xe nhanh quá, em chưa kịp đến chào, đành đưa mắt nhìn theo xe cô. Bỗng em thấy chiếc xe đen đó chạy lò dò phía sau như theo dõi cô. Em tò mò muốn biết họ làm gì, nên âm thầm quan sát. Lúc cô nương dừng xe lại phố này để vào nhà may, họ cũng dừng lại chờ đợi...

MaiAnh bỗng nghĩ đến PhuXê. Có lẽ ông ta cho cảnh sát theo dõi nàng? Nàng bật cười nói với chàng trai trẻ:

- Em đừng lo! Chắc là canh sát theo dõi ta đó.

Chàng thanh niên lắc đầu:

- Em nghĩ, không phải canh sát!

- Vì sao em biết?

- Xe canh sát hình dạng khác biệt.

MaiAnh gật gật đầu:

- Em nói đúng! Ta quên nghĩ điều đó.

Chàng trai lại hỏi:

- Cô nương còn đi tới chỗ nào nữa không?

- Ta còn phải đi tới hai nơi.

- Vậy thì dễ lắm! Cô nương hãy lưu ý, nếu thấy chiếc xe kia vẫn lẻo đẻo phía sau, tức là bọn người đó đang theo dõi cô.

MaiAnh mỉm cười:

- Ý em hay lắm! Ta sẽ làm theo.

Chàng trai chợt đáp ứng hỏi:

- Cô nương hiện ở đâu?

- Ở dinh thự của Thân vương TaLâyRăn.

- Thảo nào!

MaiAnh cười dòm hỏi:

- Thảo nào là thế nào?

Chàng trai vụt đỏ mặt nói:

- Thảo nào cô nương ăn mặc đẹp và sang trọng quá!

MaiAnh phì cười:

- Hôm nào cậu em tới nhà thăm ta nhé?

Chàng thanh niên lắc đầu:

- Em không dám đến đó đâu! Nhưng... nhưng cô nương cho em biết tên để có việc cần em sẽ thư cho cô.

- Ta tên MaiAnh, họ MaLộ.

- Vâng, em nhớ rõ rồi! Bây giờ em xin giã từ cô.

MaiAnh bước lên xe. Người đánh xe bắt đầu cho ngựa chạy. Nàng nhìn thấy Chư đứng nhìn theo đến khi xe khuất nẻo đường. Lòng nàng bồi hồi cảm kích vì nghĩa cử của Chư. Từ khung cửa kính nhìn ngoài, nàng thấy chiếc xe nọ vẫn chạy theo phía sau. Có điều họ giữ một khoảng cách khá xa.

Kinh thành BaLê rộng lớn, từ phố nọ đến phố kia không gần. Xe chạy một lúc khá lâu mới đến tiệm kim hoàn. Trước khi xuống xe đi vào tiệm, MaiAnh không quên quay mặt nhìn phía sau... Nàng thấy chiếc xe đen cũng đỗ lại bên kia đường.

Đúng thật là họ theo dõi nàng!

Tâm thần bất an, nàng muốn trở về nhà ngay, nên hỏi hỏi vào tiệm trao mấy món nữ trang của Vương phi cho chủ nhân để sửa chữa và chuyển mấy lời căn dặn của Vương phi rồi hấp tấp lên xe.

Lúc lên xe nàng muốn ra lệnh cho người đánh xe về nhà ngay, nhưng lại nhớ nàng còn việc phải tới nhà một Bá tước nên chưa thể quay về. Tự nhủ:

«- Dù lo lắng thế nào, ta cũng phải lo xong việc chủ nhân giao phó mới có thể về nhà. Mặc kệ những gì xảy ra!»

* *

Lo việc lật vật bên ngoài cho Vương phi cũng mất cả buổi sáng. Khi MaiAnh trở về đến vương phủ thì đã quá trưa. Nàng vừa đặt chân lên ngưỡng cửa của dinh thự thì CôTa, người hầu cận của Thân vương, chặn đón nàng và nói:

- Thân vương cho mời cô.

MaiAnh ngạc nhiên hỏi:

- Vương gia chớ không phải vương phi?

Tên hầu cận đáp:

- Phải! Vương gia chờ cô nương ở văn phòng. Cô nương hãy theo tôi vào trong ngay.

MaiAnh thắc mắc không hiểu việc gì xảy ra, chân bước tới như người máy. Đến cửa phòng Thân vương, CôTa gõ cửa nhẹ nhẹ và lộ mặt vào thưa:

- Bẩm Vương gia, có cô MaLộ.

- Cho cô ấy vào.

MaiAnh bước vào phòng liền nghiêng mình chào chủ nhân. Thân vương TaLâyRăn vẫn ngồi nơi bàn viết. Ông ta có hơi ngược mặt lên khi nàng nói lời chào, song không nhìn nàng, để lại trong phòng một sự im vắng ngộp thở!

MaiAnh đứng lặng một chỗ, không dám thở mạnh, trong lòng thắc mắc không hiểu nguyên cớ nào bị gọi tới trước mặt chủ?

Thân vương bỗng đưa tay chỉ ghế bảo nàng ngồi. Nàng vâng lời ngồi xuống mà trong dạ hết sức hoang mang, vì thấy cái nhìn của ông ta có vẻ lạnh lùng, chớ không như những lần chạm mặt trước.

Thái độ của Thân vương khiến MaiAnh lo lắng ngồi không yên. Và điều nàng lo bắt đầu từ câu hỏi như vậy:

- Nàng nói nhiều thứ tiếng, phải không?

- Thưa Ngài, kể cả tiếng Pháp, thiếp nói được năm sinh ngữ.

- Hay lắm! Ta không ngờ dân BrờTông lại bác học huyền thâm đến thế! Văn phòng ta cần một cô thư ký đây! Ta có nhiều thư từ cần thông dịch. Ta nghĩ cô rất hữu ích cho ta và ta tin Vương phi sẽ đồng ý nhường giao nàng cho ta.

Lời nói nghe qua không có gì đáng sợ, nhưng giọng nói lạnh lùng, khiến MaiAnh có cảm tưởng như không phải là lời khen. Dù vậy đề nghị của Thân vương cũng làm MaiAnh hoảng kinh.

Nàng hiện lãnh nhiệm vụ gián điệp, hay nói cách khác là làm mật vụ cho PhuXê, điều mà nàng muốn gỡ ra. Có nghĩa là nàng muốn làm cầm chừng, viết vài tờ phúc trình lơ mơ, nói chuyện ăn uống... để PhuXê chán nản không dùng nàng nữa!

Giờ đây, nếu từ vai trò cô đọc sách, người chạy vặt cho Vương phi, đổi thành thư ký riêng cho Thân vương, tức là đúng chỗ để PhuXê khai thác nàng! Bởi nàng vốn không thích làm nghề mật vụ, phản bội lòng tin nhiệm của chủ nhân, nên quyết định từ chối lời đề nghị này. Nàng nói:

- Cám ơn Ngài đã quá lời khen và muốn cho thiếp đảm nhận một việc làm quan trọng. Nhưng thiếp không thể nào chấp nhận được.

Thân vương hỏi giọng khô khan:

- Lý do từ chối?

- Thưa Ngài... Sự thật... tuy thiếp biết nói nhiều thứ tiếng, nhưng viết... thiếp không biết!

Thân vương cười khẩy:

- Nàng viết hay thế này, sao dám nói không biết viết?

Vừa nói ông vừa mở ngăn tủ bàn viết lấy ra một tờ giấy. MaiAnh thoáng thấy thì hồn phi phách tán. Vì rõ ràng là tờ phúc trình nàng viết cho PhuXê!

Nàng kêu khổ trong cổ họng:

«- Chết ta rồi! Sao tờ phúc trình đó lại rơi vào tay Thân vương?»

Sự việc đã rành rành nàng không thể chối cãi! Mặt nàng tái mét, toàn thân run lên vì sợ hãi. Nhưng chỉ một thoáng qua, bản năng tự vệ khiến nàng trấn tĩnh và nỗi kinh hoàng cũng không còn!

Con người khi đến bước đường cùng sẽ không còn lo sợ gì nữa!

MaiAnh thấy rõ số phận mình đến đây đã hết! Nàng vẫy vùng làm chi, nếu định mệnh đã an bài trước sau gì nàng cũng phải vào tù ? Thôi thì đành chấp nhận số phận!

Giờ đây Thân vương có quyền hành hạ nàng, giam giữ nàng. Vì chính trị hai phe đối lập đâu có thể nương tay?

Tuy biết rằng nàng có thể thú thật với chủ nhân là bị PhuXê ép buộc và nàng không còn con đường nào khác để chọn, nhưng MaiAnh chán nản không muốn giải bày nói thêm lời gì nữa. Nàng đã buông xuôi số phận ra sao thì ra!

Nàng đưa mắt nhìn Thân vương một cái nhìn ân hận. Cái nhìn ấy như muốn nói:

«Thiếp không hề muốn phản bội chủ, nhưng thiếp đã phản bội! Xin lỗi».

Rồi nàng u hoài nói ra bằng lời:

- Nếu Ngài đã rõ tất cả, thiếp không còn gì để nói nữa ! Tùy ý Ngài muốn xử thiếp ra sao, thiếp xin nhận chịu. Bằng như Ngài rộng lượng bỏ qua, thiếp nhất định không ở lại nhà này thêm ngày nào nữa!

Thân vương đã chứng kiến mọi phản ứng của phụ nữ. Nay là lần đầu ông ta thấy một người con gái có thái độ bất khuất, không tỏ vẻ sợ hãi, cũng không mở miệng van xin, hay dùng mỹ nhân kế để qua cơn sóng gió.

Có lẽ nàng là cô gái mới lạ nhất mà ông ta chưa từng gặp? Ông bỗng đổi thái độ từ lạnh lùng khi nãy, giờ rất dịu dàng:

- Nàng không cần rời khỏi nhà này, vì ta không bắt tội nàng. Nàng làm việc cho PhuXê thì ai dám đụng tới nàng được? Vả lại ta còn lạ gì PhuXê? Từ lâu rồi giữa ta với lão ngoài mặt tuy «tay bắt mặt mừng», nhưng bên trong là cả một trường chiến. Nàng tưởng ta dễ tin người của lão giới thiệu chẳng? Nội cái họ MaLộ của nàng ta cũng biết là giả rồi!

MaiAnh then đỏ mặt nói:

- Quả thật thiếp mang họ giả, nhưng cũng vì hoàn cảnh...

Thân vương cười khẩy, ngắt lời:

- Họ của nàng dù thật dù giả chẳng thay đổi gì cho cuộc diện. Ta đoán chắc vì nàng không có giấy tờ hợp pháp nên mới lọt vào tay PhuXê. Còn lão thì được dịp hăm dọa bắt buộc nàng phải phục tùng làm theo chỉ thị của lão.

Những lời phỏng đoán của Thân vương đúng như sự thật làm MaiAnh ngây người không biết nói sao?

Thân vương rời bàn giấy đi tới đi lui trong phòng như đang suy tính điều gì quan trọng lắm... MaiAnh cúi mặt đứng im...

Mãi một lúc sau MaiAnh không nghe tiếng chân di động của Thân vương. Nàng có cảm tưởng như con người đáng sợ ấy đang đứng sau lưng mình... Nàng không dám quay mặt lại nhìn. Bỗng có một bàn tay đặt nhẹ trên vai nàng và một giọng nói thật dịu:

- Ta đã nghĩ kỹ, nàng cứ làm việc cho ta và cứ tiếp tục phúc trình cho PhuXê. Coi như câu chuyện hôm nay không có.

Câu nói ấy khiến MaiAnh nhảy nhồm khỏi ghế:

- Sao? Ngài bảo thiếp tiếp tục làm việc cho PhuXê?

- Phải! Nàng cứ tiếp tục nhiệm vụ báo cáo phúc trình của nàng. Như vậy cũng hay! Như vậy ta mới biết Hoàng đế chú ý đến ta nhiều. Làm dân mà được Vua lưu ý, chẳng phải vinh diệu đó sao?

Bàn tay của Thân vương bóp chặt vai nàng khi nói, y như một lời hăm dọa. Nhưng chỉ trong tíc tắc bàn tay ấy trở lại nhẹ nhàng. Đôi mắt ông bỗng nhìn nàng bằng tia nhìn khác lạ làm MaiAnh rúng động cúi mặt xuống.

Bàn tay kia bỗng ve vuốt mái tóc nàng... lần lần chuyển đến gáy... MaiAnh sợ hãi đứng im như pho tượng. Cùng lúc ấy một tiếng nói ngọt ngào vang lên:

- Chắc là ta sẽ nhờ nàng... một nhiệm vụ khác!

Không dẫn được cơn tức giận, MaiAnh lách khỏi bàn tay của chủ nhân, hỏn hển nói:

- Ngài muốn bắt tội thiếp thế nào thì tùy tiện, chớ đừng mong dụ dỗ thiếp lên giường làm trò dâm đăng. Thiếp thà chịu tù tội, quyết không mua tỵ do bằng lối đó.

Thân vương bỗng cười vang:

- Tại sao nàng có ý nghĩ lạ lùng đó vậy? Ta chỉ muốn nàng hát cho ta cơ mà?

Đôi mắt MaiAnh mở tròn xoe ngạc nhiên:

- Ngài... Ngài chỉ muốn nghe hát thôi sao?

Rồi nàng xấu hổ, nước mắt ràn rụa:

- Mong Ngài tha thứ cho sự hiểu lầm của thiếp... Tại vì... vì...

Thân vương không để nàng dứt câu, đỡ dành:

- Nàng đừng khóc! Hãy nghe ta nói. Ta chỉ cần nàng hát cho khách của ta và cho những người bạn thân của ta. Nếu nàng chịu hứa, mỗi khi ta cần nàng hát cho ai nghe, bất cứ ở đâu và bất cứ lúc nào, nàng cũng không được từ chối.

- Vâng! Vâng! Thiếp xin tuân lệnh!

MaiAnh nói cùng lúc trên môi nở nụ cười và khoé mắt hai hàng lệ rơi lả tả... Chỉ có điều những giọt lệ này không phải là lệ đau thương, mà vì quá vui mừng nước mắt tự nhiên trào ra...

* *

Đã mấy hôm rồi, mỗi khi MaiAnh rời dinh Thân vương đi ra ngoài đều nhìn thấy chiếc xe đen theo dõi. May mà lúc nào nàng cũng ngồi trên cỗ xe và đi với hai ba gia nhân, hoặc đi chung với Vương phi, nên bọn người bí mật kia chưa có thái độ gì.

Điều lạ lùng là nàng đã báo tin cho PhuXê về chiếc xe đen, nhưng Sở cảnh sát dường như không để ý tới?

Chiều nay MaiAnh cũng vừa trở về nhà sau một vòng đi lo việc trong thành phố, nàng vẫn thấy chiếc xe quái lạ kia lẻo đẻo theo sau. Nổi bực mình khiến nàng ra lệnh cho người đánh xe quay trở về nhà sớm.

Vương phi đứng chờ nàng nơi ngưỡng cửa, sắc mặt không vui. Bà nói:

- Chiều nay nhà có khách, nhưng ta không muốn xuất hiện. Phu quân ta muốn nàng hát cho khách. Vậy nàng nhớ ăn chiều sớm một chút để sửa soạn bài hát.

MaiAnh nhỏ nhẹ hỏi:

- Không có Vương phi, thiếp có nên xuất hiện không?

- Nàng cứ ra ngoài hát cho khách, cần gì phải có mặt ta?

MaiAnh vâng lời, cúi đầu chào Vương phi lui về phòng riêng, trong lòng nửa vui, nửa buồn. Buồn vì sự vắng mặt của vương phi, vui vì đêm nay nàng sẽ xuất hiện trước quan khách. Ấu cũng là dịp để đo lường tài năng của nàng trước đại chúng.

Một đêm của hy vọng, của tương lai...

Đôi bàn tay mang găng trắng của tên hầu cận Thân vương vừa hé cửa phòng khách, mùi nước hoa của đàn bà và mùi khói thuốc, cùng với âm thanh của đàn nhạc quyện lấy nhau,

dội vào mặt MaiAnh, làm nàng một phút choáng váng. Tim nàng vốn đập liên hồi, giờ muốn tung khỏi lồng ngực!

Không khí buổi dạ yến đêm nay cũng âm cúng, cũng thân mật như những lần trước, dù vắng mặt nữ chủ nhân. Những vị phu nhân, những Công chúa, Công nương... vẫn trong lớp áo lông lầy kiêu kỳ...

MaiAnh nhìn một lượt những gương mặt quen và nghiêng mình chào mọi người. Nụ cười và cái nhìn của Thân vương làm MaiAnh hơi thẹn. Nàng cúi đầu đáp lễ với chủ nhân, khi ngược mặt lên bỗng thấy nửa gương mặt của một người đàn ông trẻ, dáng dong dỏng cao, mái tóc bông bênh... Người ấy đứng cạnh Thân vương, xây nghiêng về phía nàng và đang chuyện trò với nữ Bá tước Áo quốc.

MaiAnh bỗng chết đứng một chỗ như bị trời trồng! Bởi người đàn ông nàng nhìn thấy không ai khác hơn là tên Mỹ: Đạt Sơn Bôfo!

Phản ứng tự nhiên là nàng dọm chân muốn chạy. Nhưng đôi chân của nàng y như bị gấn dính dưới nền nhà, không nhúc nhích được! Sắc mặt nàng nhợt nhạt, đầu óc xây xẩm...

Lúc ấy Quận chúa Đô Thi, dâu của Thân vương, đơn đả chạy tới vừa kéo MaiAnh, vừa nói:

- MaiAnh, tới đây ngồi đây chung với ta. Ta đang cay cú vụ này.

MaiAnh cố gượng cười, hỏi nhỏ:

- Có điều chi khiến Quận chúa bực mình?

- Hoàng đế muốn tuyển ta vào phục dịch cho tân Hoàng hậu. Người nghĩ thế nào?

- Tôi nghĩ chắc Quận chúa không vừa ý.

- Đúng vậy! Ta không bao giờ chấp nhận việc làm ấy đâu! Chẳng phải ta chê cái nghề phục dịch một Hoàng hậu, mà vì ta chán không muốn thấy mặt Hoàng đế với tân nương.

Nữ Bá tước của Thụy Điển nghe câu chuyện của Quận chúa ĐôThi liền xen vào, vì bà không muốn ĐôThi quận chúa trò chuyện với MaiAnh.

Có lẽ bà ta thấy MaiAnh chỉ là người giúp việc cho Thân vương, không xứng đáng để bàn chuyện riêng tư của giới hoàng thân quốc thích.

MaiAnh bị bỏ rơi, ngồi một chỗ, rón rén nhìn tên Mỹ... Nàng muốn xem hắn có lưu ý đến mình không? Cũng may chỗ nàng ngồi che khuất bởi các phu nhân đang bàn về cuộc hôn nhân của Hoàng đế NãPháLuân với công chúa Áo.

MaiAnh cố ý thụt đầu thấp xuống để hắn không trông thấy nàng và nàng cũng hy vọng lúc này hắn chưa kịp nhìn ra nàng trong phòng này.

Nàng sợ hắn sẽ khai lý lịch nàng trước mọi người. Nhất là sợ Thân vương khi hay biết nàng mang tội giết người, bôn đào qua Pháp, trốn lười cảnh sát Anh, chắc chắn ông ta và Vương phi sẽ kinh tởm nàng lắm !

Nàng định rút lui về phòng riêng, rồi âm thầm lấy hành lý của mình trốn khỏi lâu đài trong lúc này, trước khi tên Mỹ nhận ra nàng.

Ý đã quyết, MaiAnh thừa lúc mọi người đứng lên đi tới phòng hoà nhạc, nàng bước thụt lùi về phía sau và dòm chân định chạy ...Bỗng có một tiếng nói chặn bước chân nàng:

- Cô định đi đâu? Phòng hoà nhạc hướng kia mà? Chẳng phải đêm nay cô sẽ hát cho chúng tôi nghe sao?

Giọng của người nói không có gì hung dữ, nếu không muốn nói êm dịu. Bàn tay người ấy nắm giữ vai nàng, một cái nắm nhẹ nhàng, song MaiAnh có cảm tưởng như một lối hăm dọa kín đáo. Nàng cố trấn tĩnh, nói:

- Ông buông tôi ra! Tôi không quen biết ông.

« ĐạT Sơn BôFo! »

Phải! Chính là ĐạT Sơn BôFo! Người mà MaiAnh không đội trời chung, ghét cay ghét đắng, cũng là người mà nàng đang muốn trốn chạy, lên tiếng nói với nàng lần nữa:

- Cô học đối gạc người ở đâu vậy hở cô MaLộ thân mến? «MaLộ, họ mới của cô phải không? Cái họ này nghe quái đản quá cô không thấy sao?»

MaiAnh giận xám mặt:

- Quái đản hay không mặc tôi! Ông hãy để tôi yên. Tôi không có điều gì phải nói với ông.

ĐạtSơn vẫn giữ nụ cười và giọng nói êm dịu:

- Cô nói không đúng! Chúng ta còn nhiều chuyện phải nói với nhau. MaiAnh thân ái ! Nếu cô muốn trốn bỏ cái họ của cô thì cô phải thay đổi toàn diện con người cô từ mái tóc, gương mặt, đôi mắt, hình hài... À, tôi sẽ không buông tha cô đâu! Tôi nhất định phải gặp riêng cô. Tốt hơn cô nên thuận tình gặp riêng tôi ở đây.

MaiAnh gắt:

- Hò hẹn với ông? Hừ, tôi sao có thể hẹn hò với ông ở đây?

- Cô có phòng riêng chứ?

- Đương nhiên! Nhưng tôi không muốn gặp ông trong ngôi nhà này.

ĐạtSơn có vẻ sốt ruột:

- Vậy cô muốn chúng ta gặp ở đâu? Nói nhanh lên! Đừng để mọi người lưu ý.

MaiAnh nghe hồn xác chết lạng!

Người đàn ông trước mắt như bóng ma theo đuổi đòi nàng. Người ấy tuy không tự tay giết chết nàng, nhưng là kẻ đã gây nên thảm cảnh. Nàng đã trốn tránh chàng ta, cố quên đi dĩ vãng... Cuộc đời nàng vừa có chút hy vọng mới, giờ lại đối đầu đối mặt với kẻ thù.

Mới đầu MaiAnh vừa giận vừa sợ hãi, nhưng một giây sau nàng bình tĩnh lạ thường. Nàng biết nàng có trốn chạy hẳn cũng không được. Thà chấp nhận cuộc đối mặt để giải quyết vấn đề. Nàng không nhìn hẳn, mắt mông lung nhìn qua khung cửa sổ:

- Thôi được! Tôi hẹn ông nơi nhà nghỉ mát ở hoa viên sau khi khách ra về.

ĐạtSơn hỏi gặng:

- Trời lạnh thế này mà cô dám hẹn với tôi ở hoa viên à?

MaiAnh mai mỉa:

- Cuộc hẹn này ông buộc tôi mà?

ĐạtSơn vờ như không nghe câu nói mỉa mai của nàng, bảo nhỏ:

- Vâng, tôi sẽ y hẹn. Nhưng cô phải giữ lời đến chỗ hẹn nhé? Đừng để tôi phật ý làm rùm lên đó.

MaiAnh giận xanh mặt:

- Ông không cần phải hù dọa tôi!

Gương mặt ĐạtSơn rạng rỡ vui mừng, trong khi MaiAnh oán hờn dâng lên tận cổ. Hẳn biết và đọc rõ tâm tư nàng nên nhỏ giọng khẩn cầu:

- Tôi van cô! Xin đừng có vẻ mặt như thế. Tôi chỉ mong gặp cô để phân giải vài điều.

MaiAnh cố giữ nét mặt tự nhiên, vì lúc đó Thân vương đi đến chỗ hai người. Ông nói với MaiAnh:

- Nhạc sĩ đã bắt đầu hoà âm. Nàng nên sửa soạn đến hát là vừa.

MaiAnh vâng lệnh đi tới hướng giàn nhạc. Thân vương bước theo nói:

- Trái đất nhỏ thật! Ta biết nàng vừa gặp bạn cũ, phải không?

MaiAnh chối:

- Thưa vương gia, thiếp không...

Nàng muốn chối là không hề biết ĐạoSơn, song lại sợ hẳn đã thuật điều chi đó với Thân vương rồi, nên không nói lời phủ nhận, mà dọ dẫm:

- Ông Bôfo đã nói chi với Ngài?

Thân vương đáp vô tâm:

- ĐạoSơn nói là có biết gia đình nàng ở Anh. Ta nghe ĐạoSơn ca tụng nàng và cho biết nàng cũng thuộc giòng dõi quý phái.

Nghe ĐạoSơn ca tụng mình, MaiAnh chẳng lấy làm vui. Nàng chua chát hỏi Thân vương:

- Ngài có thể cho thiệp biết, Ngài quen với ông BôFo ra sao không?

Thân vương tươi cười kể:

- Lâu lắm rồi! Khi ta du lịch ở HoaKỳ có biết cha của ĐạtSon, một người tốt bụng, dễ mến. ĐạtSon lúc ấy còn nhỏ lắm mà đã say mê biển cả với con tàu. Ngôi nhà đồ sộ của cha hẳn không may bị lửa thiêu hủy... Tiếc quá!

MaiAnh tò mò hỏi:

- Vì sao bị thiêu hủy?

- Chẳng ai rõ nguyên nhân vì sao? Cái chết của RôBe, cha của ĐạtSon, cũng lạ lùng như vụ hoả hoạn...

Bỗng nhiên Thân vương nhìn thẳng vào mặt MaiAnh nói:

- Ta tin chắc nàng biết rõ ĐạtSon hơn ta mà?

MaiAnh cúi mặt đáp nhỏ:

- Sự thật thiệp còn nhỏ quá, không nghe ba má kể chuyện gì... Vả lại, thiệp chỉ mới gặp ông BôFo một lần.

- Tiếc thay cho nàng! ĐạtSon là một thanh niên dễ mến, can đảm và giỏi xoay sở nữa. Con người tài ba như hẳn sự giàu sang sẽ đến một sớm một chiều và sẽ tìm lại cuộc sống huy hoàng của cha thuở trước.

Rồi Thân vương chột thấp giọng kể tiếp:

- Nàng biết không? Con tàu của ĐạtSơn bị bão biển làm hư hại hồi mấy tháng trước, tưởng đâu sự nghiệp tiêu tan. Không ngờ chỉ trong phút chốc chàng ta kiếm được tiền mua một con tàu mới. Thật là tài! Quả là một chàng tuổi trẻ giỏi tài xoay sở!

MaiAnh suýt bật cười khi nghe Thân Vương ca tụng tài ba của ĐạtSơn. Cái kiểu kiếm tiền thần tốc của hắn bằng nghề đánh bạc đã đoạt mất gia sản của nàng qua tay PhanXi !

Một kẻ như thế làm sao nàng chịu nổi khi nghe người khác ca tụng? Nàng cố đè nén không buông lời thoá mạ kẻ thù, nên trong lòng âm ức khó chịu.

Cũng may lúc đó nhạc sĩ già ra hiệu cho nàng bắt đầu hát... MaiAnh bước gần đến đàn dương cầm, quay mặt hướng quan khách...

Nhưng nàng không nhìn thấy ai ai...

Mắt nàng nhắm lại... phím đàn đã dạo lên... Môi miệng nàng đã phát ra âm thanh vời vợi cao vút...

* *

Tuyết đã ngưng rơi và trời cũng đã quá khuya. Những người khách của Thân vương cũng lần lượt ra về. Có một số còn ở lại để vây cuộc đò đen...

Từ trong phòng riêng MaiAnh rón rén đi qua dãy hành lang đến cửa sau để ra ngoài vườn. Nàng bước nhanh trên lối đi ra nhà mát của hoa viên, địa điểm hẹn với ĐạtSơn. Trời lạnh buốt, chiếc áo choàng trên người nàng không đủ ấm giữa đêm đông !

Nàng nhìn thấy ngôi nhà mát có chút ánh sáng hiu hắt, không đủ tỏa ra ngoài, vì chung quanh có màn che phủ. ĐạTson hẳn đã chờ đợi nàng từ lâu?

Nàng bước vào...

Phải! Con người nàng thù hận đang ngồi đó... trên chiếc ghế bành, hai tay hơ vào lửa cho ấm. Có lẽ hẳn đã nhóm lửa lò sưởi? Vì mùa này gia nhân của Thân vương không đốt lửa trong lò nơi nhà mát của hoa viên.

Từ cửa bước vào MaiAnh nhìn thấy nửa gương mặt nhìn nghiêng của ĐạTson. Một gương mặt răn rỏi bụi đời qua ánh sáng bập bùng của lửa, tạo cho hẳn một vẻ đẹp, không phải cái đẹp của hạng công tử bột, mà cái đẹp của chàng trai phong trần lãng tử.

Đây là lần đầu tiên kể từ ngày biết ĐạTson, MaiAnh nhìn thấy hẳn đẹp. Mặc dù dung mạo của hẳn không thanh tú như PhanXi, nhưng sức quyến rũ có phần hơn, vì nét phong trần mưa nắng...

Có lẽ tuổi hẳn kém hơn PhanXi, nhưng biển cả đã tạo hẳn thành con người già dặn kiêu hùng.

Bỗng nhiên MaiAnh rùng mình và hốt hoảng khi thấy lòng mình có mỹ ý với kẻ thù. Nàng vội xua đuổi những cảm nghĩ tốt về hẳn, tay khép mạnh cửa, như muốn báo hiệu với hẳn sự có mặt của nàng.

ĐạTson vẫn không quay mặt nhìn nàng, lên tiếng bảo:

- Cô hãy ngồi xuống đó đi.

Hắn chỉ cái ghế bên góc lò sưởi. Nàng nghe lời hắn ngồi xuống ghế, lặng im chờ nghe hắn nói...

Nhưng hắn không nói, cũng không nhìn nàng, đôi mắt đăm chiêu nhìn ngọn lửa bập bùng...

MaiAnh vẫn lẳng lẳng nhìn con người trước mặt...

Một lần nữa, đôi mắt nàng bỗng thu vào hình ảnh đẹp của một chàng lãng tử giang hồ... Bỗng nhiên MaiAnh lo sợ lòng mình giao động trước hình hài đó, nên nàng mắt nhắm lại để xua đuổi chút cảm tình lại thoáng đến...

ĐạtSơn vụt cất tiếng hát, giọng trầm và ấm. Không phải là khúc tình ca, nhưng kích động người nghe.

Nhưng MaiAnh đến chỗ hẹn này đâu phải để nghe hắn hát? Bởi thế nàng lên tiếng:

- Sao? Ông không có điều muốn nói với tôi à?

- Cô gấp lắm sao? À, cô có thể cho tôi biết bài ca cô hát khi này tựa là gì không?

- Là bài «Thú vị của tình yêu». Ông hết thắc mắc rồi chứ?

Nàng nói bằng giọng châm biếm. Bây giờ ĐạtSơn mới quay mặt nhìn nàng... Một cái nhìn lẳng lẽ như biển cả ngày yên gió ! Hắn nói với giọng thật nhẹ:

- Xin cô đừng công kích khó chịu với tôi nữa! Tôi muốn cùng cô nói chuyện phải quấy, chứ không có ý hơn thua với cô.

MaiAnh cười mỉa:

- Thật là kỳ diệu! Chuyện phải quấy thế nào?

ĐạtSơn vẫn nhỏ nhẹ:

- Sao cô vẫn giọng khó chịu ấy? Cô không sợ mất duyên đáng khi nói lời cẩu kính gay gắt sao?

MaiAnh cười khinh, hất mặt hỏi:

- Ông sợ tôi mất vẻ duyên dáng?

- Đúng vậy!

Hắn nói với nàng bằng giọng cay đắng. Bỗng nhiên hắn mơ màng nói tiếp:

- Khi này nghe cô hát... Giọng hát của cô làm tôi ngây ngất phiêu du, tưởng như mình lạc vào thế giới mộng mơ nào. Quả thật tôi...

Giọng nói của hắn đầy xúc động, ánh mắt xa xôi, hồn như gửi đâu đâu... MaiAnh ngạc nhiên, chăm chăm nhìn hắn... Nàng hơi giao động trước thái độ lạ lùng đó.

Bỗng nhiên hắn tỉnh mộng, nói:

- Xin lỗi! Cô không thể nào hiểu được...

MaiAnh ngắt lời:

- Bộ ông nghĩ tôi ngốc lắm à?

Giọng của nàng bây giờ nghe êm dịu, chớ không cay cú như lúc nãy. Điều mà chính nàng cũng thấy ngạc nhiên!

ĐạtSơn cười nhẹ, chiếu ánh mắt sáng quắc nhìn nàng:

- MaiAnh cô thật táng nết đàn bà! Tôi tự hỏi cô có khoan khoái khi nghe tôi nói tiếng hát của cô làm tôi nhớ đến một người mà tôi thích nghe khi còn bé...

MaiAnh hóm hỉnh:

- Có gì mà ông phải rào đón? Hãy nói ra đi!

- Đó là tiếng hát của bà vú nuôi tôi, một nô lệ da đen, gia nhân của gia đình tôi.

Hắn nhìn thấy đôi má nàng đỏ lên, sắc mặt bừng bừng giận, liền cười cười nói tiếp:

- Cô thấy chưa? Tôi biết lắm mà! Cô đâu khoan khoái khi nghe tôi nói sự thật? Dù giọng ca của vú nuôi tôi êm như nhung, lã lướt như mây...

MaiAnh run giọng, thét lên:

- Đủ rồi! Ông cần nói lời gì với tôi mà ép buộc tôi ra đây?

ĐạtSơn đứng lên khỏi ghế, đi đến gần nàng nhỏ nhẹ hỏi:

- Vì sao cô bỏ xứ Anh ra đi?

- Vậy ông không hay biết những gì xảy ra ở SơTông sau đêm hôn lễ của tôi?

- Không! Mà việc đó tôi... tôi...

- Ông đã biết tất cả rồi, còn hỏi khó tôi chi nữa?

Nàng gay gắt nói tiếp:

- Tôi giết chồng tôi! Tôi giết Ivy tình nhân của chồng! Tôi đốt toà nhà! Tôi đã làm mọi thứ tội lỗi. Ông đã tìm kiếm tôi khắp hang cùng ngõ hẻm để bắt tôi. Giờ ông còn hỏi lời thối gì nữa?

ĐạtSơn nhíu mày, hỏi giọng ngạc nhiên:

- Tôi tìm bắt cô? Ở đâu? Lúc nào?

MaiAnh nghĩ hấn đóng kịch, nên càng tức giận, nói giọng hậm hực:

- Ông đừng giả vờ ngây thơ, vô ích! Đêm hôm đó ông với một đàn ông khác lùng kiếm tôi ở hải cảng LaiMao. Tôi nghe hai người bàn: «bất cứ giá nào phải bắt cô ta». Ông đã nói lời đó, đúng không?

ĐạtSơn trố mắt hỏi:

- MaiAnh! Đêm hôm đó cô ở hải cảng LaiMao sao? Có thể nào như vậy?

MaiAnh mỉm cười, giọng mai mỉa:

- Ông không ngờ tôi đã nghe được rành rành lời ông phát ngôn, phải không?

- Dĩ nhiên là tôi có nói như thế và cô đã rình nghe. Nhưng mà cô ngốc lắm! Người tôi ám chỉ đâu phải là cô?

MaiAnh vênh mặt hỏi:

- Vậy chớ ông tìm bắt ai?

- Một cô gái ăn trộm. Cô ta lên tàu của tôi ăn cắp nhiều thứ, còn đâm chết thủy thủ của tôi nên tôi truy bắt. Cũng may là tôi đã bắt được cô ta.

Nghe câu chuyện ĐạtSơn kể, MaiAnh bẽn lễn:

- Vậy mà tôi tưởng ông...

Xấu hổ vì sự hiểu lầm của mình, MaiAnh không dám nói ra, vờ đánh trống lảng:

- À,... ông đã làm gì cô ta?

- Dem nộp cho cảnh sát Anh chớ làm gì? Mà thôi, bồng dung cô nhắc tôi chuyện đâu đâu. Hãy nói chuyện của cô bây giờ.

- Chuyện tôi thế nào?

- Chuyện hiện tại của cô! Chẳng lẽ cô định ở luôn trong dinh thự Thân vương? Cái nghề đọc sách có vinh dự gì, nếu không môn nói là cái nghề gốc tử? Thêm vào đó, con người phong lưu đa tình của chủ nhân có nhìn được trước nhan sắc cô không?

MaiAnh đỏ mặt và vô cùng căm tức, vì ai ai cũng có ý nghĩ xấu xa khi thấy nàng sống trong toà lâu đài của Thân vương ! ĐạoSơn cùng ý nghĩ như người khác, nên cơn tức giận bấy lâu nàng trút lên đầu hắn bằng giọng gắt gỏng:

- Đòi tư của tôi không dính líu gì đến ông! Các người chỉ có tư tưởng bản thủ trong đầu thôi!

Thái độ của nàng ĐạoSơn không giận, ngọt ngào nói:

- MaiAnh! Trẻ như cô làm sao biết được những hiểm nguy đang rình rập? Một ngày kia khi cô tỉnh ngộ biết được thì đã muộn. Tôi chắc chắn nếu cô còn lưu lại nơi này, sớm muộn gì cô cũng lọt vào tay chủ nhân.

- Không bao giờ! Sự thật tôi lưu lại đây để tìm một lối thoát cho đời tôi. Tôi hy vọng sẽ trở thành ca sĩ. Một khi tôi nổi danh rồi thì đời tôi không có gì khó giải quyết nữa ! Tôi tin chắc tôi có thể thành công vì... tôi có được sự giúp đỡ của nhạc sĩ già của... của Vương phi.

Nàng ngập ngừng vì định nói «nhạc sĩ của Thân vương», nhưng sợ ĐạoSơn lại có ý nghĩ này nọ, nên nói tránh «nhạc sĩ của Vương phi».

Nhưng ĐạtSon không để ý về câu nói ngập ngừng của nàng. Hấn vô cùng bức tức khi nghe nàng chọn nghề ca hát. Hấn gằn giọng:

- Cô nghĩ thế nào mà muốn làm ca sĩ? Cho dù giọng ca của cô có tuyệt vời chẳng nữa, cũng đâu phải là cứu cánh của đời cô? Tưởng tượng con gái của một vị Hầu tước xuất hiện ở «Đại kịch trường» hát cho công chúng nghe. Cô không thẹn sao? Cô có điên không mà có ý muốn ngu xuẩn đó?

Buồn cười là hấn càng nói càng giận dữ, y như nàng là gì gì... của hấn! Nhưng MaiAnh không để hấn làm thầy đời dạy mình, nàng cũng to tiếng với hấn:

- Tôi chẳng thẹn, mà cũng chẳng điên! Tôi chỉ muốn được tự do mà thôi! Ông nghe rõ chưa? «Tự Do»! Ông còn nhắc đến cái tên MaiAnh ĐờSơNa làm chi nữa? Nàng đã chết rồi! Cô con gái của vị Hầu tước ĐờSơNa đã chết vào một buổi chiều... Và chính ông đã giết nàng! Nàng chết một cách nhục nhã vì người ta đem nàng ra để đặt một cuộc cờ... Người ta đã xem nàng không khác gì một nô lệ để mua vui một đêm. Thử hỏi người đó có kính trọng con gái của một vị Hầu tước không? Huống chi ngày nay tôi đâu còn mang họ ĐờSơNa nữa? Cái họ Malô tôi đang mang đâu có vinh dự quý phái gì mà phải thẹn khi làm ca sĩ?

Nàng nói một hơi dài, động mỗi thương tâm khi nhắc đến chuyện cũ, lệ rơi lả chả...

ĐạtSon rùn chí trước thái độ của nàng, nhất là khi nhìn thấy những giọt lệ tức tưởi của MaiAnh. Hấn luống cuống không biết phải làm sao? Gương mặt hấn lúc bấy giờ vô cùng thảm hại. Hấn thì thầm:

- Tôi quả tình không biết gì cả! Tôi thề trước vong linh của cha mẹ tôi... Tôi không biết gì!

MaiAnh nói trong nước mắt:

- Không biết gì gì?

- Không biết gì về cô! Không biết đã làm khổ cô!

- Ông không biết gì về tôi, nhưng gia sản tôi chắc ông biết?

- Tôi không chối! Sự thật tôi biết rõ về PhanXi và Ivy. Tôi biết chúng thích sang trọng, ăn chơi, cờ bạc, phung phí... không cần đạo lý, bất kể danh dự. Nghe PhanXi cưới vợ, tôi nghĩ cô thuộc loại gái như Ivy, thứ gái sống vì tiền, tâm địa như nhóp. MaiAnh! Tôi làm sao biết được cô? Cô khác với bọn họ, sao lại chọn PhanXi làm chồng?

MaiAnh thút thít, nói:

- Tôi quen với hắn qua dì tôi. Hắn là con trai của người tình cũ của dì. Dì yêu người xưa mà không trọn, nên muốn tôi kết hôn với con trai người ấy. Dì chết một tuần trước hôn lễ của tôi và không hay biết «dì đã gửi của cải tài sản cho một tên ăn cướp!»

Nàng bỗng đổi giọng căm hờn nói tiếp:

- Còn ông nữa! Chính ông đã cướp gia sản tôi nhanh hơn hắn!

ĐạtSơn nói bằng giọng ân hận:

- Sự thật tôi không có ý cướp đoạt tài sản của cô ! Chính PhanXi đề nghị đặt cuộc gia sản của cô khi hắn không còn gì để đặt cuộc.

- Tại sao ông không cản hắn? Ông là bạn hắn, ông phải khuyên nhủ hắn chứ? Đã vậy sau khi ông thắng cuộc lấy tất cả tài sản tôi, ông còn muốn chiếm cả thân xác tôi!

- Không! Tôi thề là tôi không đòi hắn đặt cuộc về cô. Chính hắn đã đưa đề nghị đó.

- Và ông khoan khoái nhận liền?

- Sao lại không? Hắn là chồng mà đem vợ mình ra đặt cuộc cờ bạc vào đêm tân hôn thì tại sao tôi từ chối? Hơn nữa lúc ấy tôi cũng tưởng cô như Ivy, không thuộc gái đứng đắn, thì đổi một đêm ân ái...tưởng cũng quá mắc rồi!

ĐạtSơn bỗng đưa mắt khẩn cầu:

- Tôi thề với nàng là lúc ấy tôi không biết nàng là khuê nữ, tiểu thư của gia đình quý phái. Nếu biết rõ về nàng... tôi... đã không chấp nhận đề nghị của PhanXi ...

MaiAnh ngắt lời bằng giọng chua chát xen lẫn mỉa mai:

- Ông đừng thề thốt nhều lời vô ích! Tôi không bao giờ tin lời thề của ông đâu! Thử hỏi vào buổi chiều hôn lễ của tôi, ông đã chạm mặt tôi. Chẳng lẽ gương mặt tôi lúc đó là gương mặt của loại gái đung ai cũng lên giường?

ĐạtSơn chống chế:

- Dĩ nhiên là không! Nhưng dung mạo của đàn bà đôi khi khó lường được tâm địa. Và lại hôm đó cô đẹp quá... cô khiến tôi...

MaiAnh bật cười, giọng cười cay đắng khinh khi:

- Phải mà! Chỉ vì ông thấy tôi đẹp nên ông chỉ chờ chồng tôi đưa ra đề nghị đó.

ĐạtSơn vụt quay mặt nhìn hướng khác, rồi bước chân từ từ đi tới cận lò sưởi, hai tay bầu vịu nhau... ra chịu khó chịu lắm ?

Cả hai vụt lặng im...

MaiAnh suy luận :

«Có lẽ PhanXi muốn dâng nàng cho ĐạtSơn để đổi lấy một số hiện kim cung cấp cho Ivy.»

Giữa bầu không khí yên lặng bao trùm đó, ĐạtSơn vụt quay mặt về phía MaiAnh, nhưng không dám nhìn nàng. Rồi từ cửa miệng hắt một giọng nói xúc động phát ra:

- Tôi thú nhận là tôi có mơ ước được nàng. Đêm hôm đó không hiểu sao tôi có cuồng vọng đó? Gặp nàng lần đầu trong buổi chiều hôn lễ, bỗng nhiên tim tôi xao động, y như tiếng sét của ái tình? Nhưng nàng là cô dâu, tức đã thuộc người khác rồi! Tôi thoáng yêu và cũng biết là thứ tình vô vọng. May thay đề nghị đặt cuộc của PhanXi đúng vào mơ ước của tôi, nên tôi vô cùng cảm xúc khi mình thắng cuộc để gần gũi với nàng

một đêm. Một đêm với người con gái tôi yêu, tôi bằng lòng đánh đổi tất cả tài sản tiền bạc mà tôi vừa có được. Trong giây phút tình yêu bùng bột của đêm ấy, tôi không còn nghĩ gì nữa! Tôi không cần hiện tại, không nghĩ đến tương lai... Tôi chỉ muốn được ôm ấp nàng trong vòng tay tình ái... MaiAnh! Tôi quả thật là một thằng điên! Nhưng nàng cũng nên hiểu có những lúc con người không kiềm chế được cơn sôi nổi của tình ái... Nhất là con tim không hề biết lý lẽ...

Chàng nói một hơi dài, không dám ngưng, y như sợ không có can đảm để nói với nàng lần khác. MaiAnh lắng nghe trong dạ có chút bàng hoàng, dù nàng vẫn còn oán hận người đó.

Nàng nhìn hắn trong lúc hắn nói... đôi vai hơi run vì xúc động, giọng nói đôi khi lệch lạc...

Trong phút chốc nàng cảm nghe mềm yếu trước những lời chân thành của một người thú nhận yêu nàng.

Gian nhà mát bỗng trở lại im lìm khi ĐạtSơn ngưng nói. Chàng đứng bất động một chỗ... Nàng ngồi bất động một chỗ...

Mãi một thời gian dài trôi qua cả hai cùng chìm trong không khí vắng lặng của đêm trường. Có lẽ họ không nghe gì ngoài tiếng đập của đôi tim ?

Chỉ có điều đôi tim không cùng hoà một nhịp !

Tim chàng hỏi hạp thôn thức, vì không biết nàng sẽ có thái độ nào với mình?

Tim nàng ray rức bán loạn, vì không biết đâu là thù, đâu là yêu?

Dù sao đêm có dài, câu chuyện cũng phải có hồi kết thúc ! MaiAnh hồi nghĩ :

« Từ khi nàng chạm trán với người đàn ông này nàng chỉ nếm mùi đau khổ uất hận. Nàng như con chim bị nã, vết thương chưa kịp lành. Cho dù lời nói và thái độ của ĐạtSon có chân thật chẳng nữa, trong phút chốc cũng không thể khiến nàng quên được niềm đau.

Vả lại, từ phút đầu gặp mặt ĐạtSon, MaiAnh có linh tính như chàng ta sẽ đem điều bất hạnh cho mình. Vậy nàng đừng để kẻ bất hạnh theo đuổi đời mình và không nên để lòng mềm yếu trước người đàn ông này. »

Ý đã quyết... MaiAnh đứng lên khỏi ghế, buông tiếng thở dài:

- Ông không còn điều gì để nói nữa không?

Bây giờ ĐạtSon mới dám ngược mặt nhìn nàng. Bây giờ giọng nói của nàng ôn hoà chớ không sòng gió như lúc này.

- Tôi còn điều muốn nói cùng cô.

MaiAnh thoáng ngạc nhiên, nhưng dịu dàng nói:

- Tôi nghe đây. Ông nói đi.

Chàng thì thầm:

- MaiAnh! Xin nàng hãy bình tâm nghe những gì tôi nói. Đừng vì oán hận cũ mà chống đối tôi. Tôi thành thật khuyên nàng hãy sớm lìa bỏ nơi này. Tôi có mặt hôm nay ở đây cũng vì nàng.

- Vì tôi?

- Phải! Tôi tìm nàng khắp nước Anh. Sau lần dò đến hải cảng LaiMao nghe người ta kể nàng lấy tàu qua Pháp. Tôi liền sang đây...

- Làm sao ông biết được tôi ở đây? Ông theo dõi tôi phải không?

Nàng hỏi thế vì chợt nhớ chiếc xe đen theo dõi nàng bấy lâu. Nhưng ĐạtSon lắc đầu:

- Tôi có quen với một người ở Bộ cảnh sát và người đó cho tôi biết có một cô gái đi với Nam tước SơCơ đến gặp Bộ trưởng PhuXê. Người con gái họ kể hình hài đúng là như cô. Tôi dò thêm thì biết cô đang làm việc cho Thân vương, là người quen với cha tôi thưở trước, nên tôi lập tức đến đây.

Nàng mỉm cười với chàng. Nụ cười đậm thắm, nhưng nàng không dám giữ lâu, khẽ nói:

- Bây giờ ông tìm gặp tôi rồi. Ông khuyên tôi bỏ chỗ này mà đi. Nhưng đi đâu?

Câu hỏi của nàng không nghe phúc đáp. Gian phòng trở lại im lìm, ngoài tiếng tí tách của lửa, bởi khúc củi mà ĐạtSon vừa bỏ vào lò sưởi.

MaiAnh đứng đối diện để chờ nghe ĐạtSon trả lời...

Đôi mắt xanh của chàng thủy thủ vẫn chăm chăm nhìn nàng... Nét mặt của nàng hiện giờ không còn vương vất niềm ai oán nên vô cùng mỹ lệ, khiến chàng rung động tâm can. Nhưng đôi mắt tràn đầy yêu thương của chàng vụt tan biến để nhường chỗ cho đôi mắt buồn dào dạt, y như giọng nói của chàng phát ra:

- Thượng Đế tạo ra một người con gái quá đẹp Ngài quên nghĩ là sẽ đem đến hiểm nguy cho cô gái ấy ! MaiAnh! Nhan sắc của cô đẹp quá lộ liễu rất dễ mang tai họa ! Nàng hãy nghe tôi, nên lia bỏ chốn này, nếu không một ngày kia đời cô sẽ khổ.

Ngừng một lúc để đè nén cơn xúc động trào dâng, chàng nói tiếp:

- Loài nhân ngư không thể sống trên mặt đất, nàng biết không?² Nàng thuộc về biển cả, hãy theo tôi trở về với sóng nước, con tàu.

Đôi mắt chàng bây giờ vô cùng thành khẩn, đôi môi rung động mấp máy...

Tình chàng đã hiện trên ánh mắt, làn môi...

² Theo truyền thuyết Âu Mỹ: «mỹ nhân ngư» là loài cá biển có dung mạo giống người con gái đẹp của nhân gian và có tiếng hát rất hay. Khi xưa người thủy thủ khi ra biển thường bị thu hút bởi tiếng hát của loài cá người.

MaiAnh run sợ con tim mình ngã quỵ trước nụ hôn của đối thủ. Nàng hốt hoảng thụt lùi mấy bước và lên tiếng để ngăn chặn cảm xúc:

- Nay là lần thứ hai ông đề nghị tôi theo ông. Nếu tôi đồng ý thì tôi đã chấp nhận ngay đêm sau hôn lễ.

- Hoàn cảnh bây giờ khác có khác. Nàng không thể tiếp tục sống cuộc đời kẻ trốn tránh pháp luật, đổi họ thay tên. Tôi muốn đưa nàng về xứ tôi. Ở đó nàng có một đời mới, một đời tự do. Tôi không buộc nàng thuộc về tôi. Nàng có cuộc đời tự do riêng tư. Tôi chỉ mong nàng nghe tôi rời khỏi xứ này. Tôi có tàu đưa nàng đi.

Nghe ĐạtSơn nhắc đến con tàu, MaiAnh bực mình sảng giọng:

- Tôi biết ông có con tàu và cũng biết tiền ở đâu ông mua sắm. Ông nghĩ, tôi làm sao quên được những gì xảy ra? Nhất là đặt chân trên con tàu mua bằng gia sản của tôi sẽ làm tim tôi đau đớn và nổi thù hận càng sâu...

ĐạtSơn cố thuyết phục:

- Tôi thật tình chỉ muốn cứu cô ra khỏi chốn hiểm nguy này thôi.

MaiAnh vẫn không tin mình sẽ gặp nguy hiểm:

- Hiện tại Anh và Pháp đang có chiến tranh thì cảnh sát Anh không thể nào qua đây để bắt tôi về tội giết chết PhanXi.

- Nào phải vì tôi lo sợ mấy tên cảnh sát Anh qua đây truy tìm cô?

- Vậy chớ ông lo sợ ai?

- Tôi không thể đoán biết trước. Nhưng tôi tin chắc nàng sẽ gặp nguy hiểm.

MaiAnh cười khẩy:

- Cuộc đời tôi ông tính nghe dễ dàng quá! Mới hôm nào ông làm tan nát. Giờ ông đưa tay bảo tôi theo ông để hàn gắn lại. Chén nước đã đổ đi thì làm sao hốt lên được? Thôi! Thôi! Ông đừng nói thêm vô ích! Mọi sự đã muộn rồi! Tôi thà sống cuộc đời hạ cấp phục vụ Vương phi để trốn tránh thiên hạ, thà chịu đau thương chết mất, còn hơn chấp nhận theo ông ! Bởi vì tôi còn thù ông! Tôi mãi mãi thù ông! Ông hiểu chưa?

Câu sau cùng nàng dần từng tiếng.

Mấy lời khiên quyết của nàng làm ĐạtSơn tái mặt. Đôi mắt tinh anh diễm tình khi nãy của chàng, giờ trở thành đờ đẫn như kẻ mất hồn.

Nàng đã không nghe chàng tìm một lối thoát, thì làm sao chàng lại bận tâm? Chàng tức giận muốn buông trôi, muốn để cuộc đời nàng ra sao thì ra, nhưng lòng khắc khoải, dạ không yên.

Tay chàng sửa lại sống áo để rời khỏi gian nhà mát, để không phải tranh luận với người con gái cố chấp đến đàn độn này ! Nhưng không hiểu sao chân chàng đã bước đi, mà miệng còn lên tiếng:

- MaiAnh! Cô không hiểu gì cả! Cô cứ tưởng cô thông minh, hiểu đời. Sự thật cô vẫn còn là con nít, ham chiến thắng một cách mù quáng ! Ngày nào cô suy nghĩ kỹ lại và thấy cần tôi thì hãy đến tìm tôi. Tôi còn ở lại BaLê một thời gian nơi khách sạn «Khải Hoàn» đường CêRu. Tôi chờ cô...

Nghe chàng nói mình là con nít, MaiAnh bực tức thét lên:

- Tôi không bao giờ cần ông!

Nhưng tiếng thét của nàng loãng trong không gian. Bóng của ĐạtSơn đã mất hút sau khi nói !

MaiAnh còn lại một mình với cõi lòng trống rỗng. Nàng ưỡ ỏi khoác áo choàng rời nhà mát đi về phòng mình.

Bất thình lình nàng có cảm tưởng toàn thân tê lạnh, giá buốt. Phải chăng hồn nàng trống lạnh khi người ấy không còn đó?

Nàng chạy vút ra ngoài định lên tiếng gọi ĐạtSơn quay trở lại, để nghe nàng nói lời ưng thuận: «Nàng sẽ theo chàng, đi về xứ Mỹ kia...». Nhưng miệng nàng vừa mở ra, trí nàng lại bảo:

«- Không! Không! Ta không thể nào theo người đàn ông đã muốn mua ta một đêm tình ái. Ta cũng không thể đặt chân trên con tàu mua bằng sản nghiệp của SơTông !».

Nàng không còn con đường nào phải chọn, ngoài con đường đi vào toà lâu đài của Thân vương...

Đêm đã sâu rồi...

Con đường nàng đi tới thiếu ánh trăng. Đó đây chỉ một màu đen tối... mù mịt như tương lai của nàng.

* * *